

dier, der den Gang skabtes ved Havneanlægget, havde den sikkert ikke været nogen fattig Kommune, saa havde den faaet Fordel deraf, medens de enkelte Grundejere vel havde faaet en mindre Fordel, end de nu have faaet.

Af de Grunde, jeg her har nævnt, kan jeg ikke anbefale noget af de stillede Ændringsforslag, men vil anbefale ærede Medlemmer at stemme imod dem og vedtage Lovforslaget uforandret.

Ordføreren (Bramsen): Det ærede 3die Medlem for 8de Kreds (Breinholt) har ønsket at høre Flertallets Indvendinger her i Salen overfor de af Mindretallet foreslaaede Ændringer i Loven, forinden han nærmere kommer ind paa at omtale Ændringsforslagene. Det er jo et Standpunkt, jeg for mit Vedkommende ikke har noget som helst at indvende imod. Jeg har kun, hvad det ærede Medlem vel har forstaaet, af Høflighed ønsket, at Mindretallet skulde motivere sine Ændringsforslag, inden jeg imødegik dem.

Jeg vil da begynde med, at Mindretallet foreslaar, at der vel skal svares Ejendomsskyld af Værdistigningen. Jeg vil bede ærede Medlemmer om at se paa Ændringsforslag Nr. 3, hvor der staaar: „af hvilken der vel bliver at udrede Ejendomsskyld, men ikke Jernbaneskyld, forinden den skønsmæssig udfundne Værdistigning er konstateret ved Salg“ o. s. v. Naar Mindretallet altsaa foreslaar, at der vel skal svares Ejendomsskyld af Værdistigningen, men ikke nogen Jernbaneskyld, forekommer der mig at være nogen Modsigelse i Standpunktet, thi hvis Skyldraadens Skyldsætning af Værdistigningen er paalidelig nok til at begrunde den permanente Ejendomsskyld — den indbefatter jo Værdistigningsbeløbet —, synes jeg ikke, at man kan hævde, at selve Værdistigningsbeløbet ikke skulde være paalideligt nok til at begrunde den midlertidige Værdistigningsafgift. Jeg maa i denne Sammenhæng gaa et Øjeblik til en Bemærkning af det ærede Medlem, hvori han udtalte, at Mindretallet havde truffet betryggende Forholdsregler med Hensyn til Fastsættelsen af den Skade, som Mindretallet har gjort sig til Talsmand for skulde erstattes ved Værdiforringelse, eftersom Vurderingsraadene skulde fastsætte den. Se, der bliver Vurderingen af disse Vurderingsraad, som Mindretallet frakender Kompetence til at fastsætte Jernbaneværdistigningsbeløbet — efter Mindretallets Forslag kan man ikke lægge denne Vurdering

til Grund —, betegnet som overordentlig god og paalidelig og betryggende for Stat og Kommune med Hensyn til det Tab ved Forringelse, som en Ejendom har lidt. Ogsaa det forekommer mig at være en Modsigelse. Naar Mindretallet dernæst vil opretholde de periodiske Vurderinger af Værdistigningen, som er foreskrevet i Loven, baade de ordinære og ekstraordinære, forekommer det mig at være en Urimelighed, fordi det er jo slet ikke disse Vurderinger, som skulde lægges til Grund ved Værdistigningsafgiftens senere Fastsættelse, naar en Gang Ejendommens Værdistigning efter Mindretallets Formening bliver konstateret ved Salg eller Udlejning eller paa anden Maade. Men det er en ved Salg eller paa anden Maade end ved Vurdering konstateret Værdistigning, som Mindretallet vil have lagt til Grund, hvorved alle disse Vurderinger, som i en lang Aarrække foregaa, blive uden nogen som helst Betydning.

Hvad nu angaar selve Realiteten i Forslaget, som det ærede Medlem med Rette siger er indeholdt i Ændringsforslaget under Nr. 3 — idet alle de øvrige Ændringsforslag af Mindretallet ere redaktionelle Ændringsforslag, som kun komme til Anvendelse, naar Ændringsforslaget under Nr. 3 bliver vedtaget, med Undtagelse selvfølgelig af Ændringsforslag Nr. 10, som angaar et ganske andet Forhold —, skal jeg bemærke følgende: Hvad den Konstatering ved Salg eller ved Udlejning angaar, som altsaa er foreskrevet i Nr. 3, er den jo i mangfoldige Tilfælde ganske upaalidelig for Værdistigningens Vedkommende. Jeg har hævdet og hævder stadig, at en Kapitaludbetaling forud af en større eller mindre Del af en ved Vurdering fastsat Værdistigning ikke bør fordres, og jeg tror, at vi næsten alle i denne Sal forlængst ere blevne enige om, at den ikke bør det. Men Mindretallets Forslag om, at Værdistigningen ved Jernbaner i mange Tilfælde først efter en Menneskealder eller mere skal udfindes, vil, som jeg skal tillade mig at forsøge nærmere at eftervise, give ganske urigtige Resultater. Tænke vi os, at en Ejendom, som er ansat til Jernbaneskyld, i 50 Aar ikke bliver solgt, afhændet eller udlejet — og det vil jo meget ofte være Tilfældet —, skal efter Mindretallets Forslag Ejendommen ikke blot i disse 50 Aar være fritagen for at svare nogen Jernbaneskyld, men selv efter disse 50 Aar skal Ansættelsen slet ikke gælde, medmindre — for at bruge Forslagsstillernes egne Ord — det ved Salget viser sig, at den skønsmæssig udfundne Vurdering er konstateret